

Lusv.H.

V E R S L A G
Zondagmorgen
11 September 1955
Groep A

ORDE DER VERDRAAGZAMEN K.G.
Gevestigd te den Haag
de Ruyterstraat 80
Telefoon: 11.03.83

X

N A D R U K V E R B O D E N
=====

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " " het antwoord

Goeden morgen, vrienden,

Wij beginnen dan op het ogenblik weer met het opbouwen van deze kring, in de hoop, hierdoor een grote wijsheid en waarheid te kunnen brengen en voor U natuurlijk te kunnen ontvangen.

Wij zijn in staat om zeer vele sprekers - ook uit het verleden - vooraanstaande denkers, enz. in deze reeks tot U te laten spreken, tot U te laten komen.

Waar achter ook voor ons zowel als voor U het toch noodzakelijk is om weer het harmonische geheel te vinden, dat wij ook in het verleden hebben mogen bereiken, zullen wij op deze eerste morgen nog niet onmiddellijk zo hoog gaan grijpen met onze gast.

Wij zullen in de eerste plaats onze gedachten een ogenblik gaan wijden aan verschillende wereld-waarheden en ik hoop U, nadat ik dan zelf uitgesproken ben, te kunnen voorstellen aan een vriend van ons, die nog persoonlijk tot U kan spreken en die U zijn zienswijze zal mededelen over het lijden der mensheid. Want dat is het onderwerp, dat wij - misschien niet geheel in overeenstemming met de zonnige dag - voor vandaag hebben gekozen.

Het lijden der mensheid. Waar wij ook gaan op deze wereld, vinden wij steeds weer het lijden. Wij vinden angst en pijn als vaak overheersende factor in het menselijk bestaan. Wij zien de vrede der mensen verloren gaan in een verlangen naar waarden, die zij zo gaarne zouden bezitten, die zij niet kunnen bereiken. Het is dan ook, juist nu wij tezamen beginnen met opbouwen, nuttig om te zien, wat de mensheid in de loop der tijden over lijden heeft gezegd en gedacht.

Allereerst een opvatting over het lijden die zuiver Oosters is en die - naar ik meen - sommigen Uwer reeds welbekend zal zijn:

Lijden is geen deel van de Schepping.
Lijden is een deel van de mens. Het onvermogen van de mens om de werkelijkheid te zien, doet hem het evenwicht der Goddelijke waarden verstoren en in deze versterking van zijn innerlijke vrede met zijn Schepper, lijdt hij.

Zo is het. God heeft geen lijden op de wereld gebracht. Geen dier zal U deren, geen mens zal U schaden wanneer in U de absolute verzekerdheid is van het liefdevol bestaan, dat wij gezamenlijk voeren in het Goddelijk oog.

In God zijn wij allen harmonisch en volmaakt. Wanneer wij iets van deze volmaaktheid in onszelf realiseren, dan vallen angst en pijn en lijden weg. Dan wordt al, wat ons gebeurt, tot een noodzaak in het volmaakte schema, waarin ook ons bestaan is ingepast.

Wij begrijpen, dat het niet tegen ons bedoeld is, dat wij er uiteindelijk niets mee te maken hebben. Wij vinden onze kracht in een ander gebied, het gebied, waar God ons voortdurend méér geeft voor al, wat wij in de ogen van anderen misschien moeten missen.

Een gebied, waarin onze pijn wordt weggenomen, omdat zij slechts een verschijnsel van de stof is en de sterke geest zich daaraan onttrekt. Een wereld, waarin het bewustzijn van éénheid met al het geschapene zo groot is, dat er geen tegenstelling tussen ons en andere schepselen meer kan bestaan. Dit standpunt dus is begrijpelijk, verstaanbaar en alleen heel moeilijk voor ons te realiseren.

Meer Noordelijk gelegen landen, China en Tibet, kennen filosofen, die ook over het lijden hebben nagedacht en dit hebben uitgedrukt in een aantal waarheden, die voor de wereld misschien wel wat dwaas klinken.

Allereerst Tibet:

Alle lijden der mensheid wordt verborzaakt door demonen. Satanische geesten verheugen zich in het lijden der mensen. Hun doel is het pijn en leed te brengen aan alle schepselen.

Zo te zien onwaar. Of - op zijn minst genomen - zeer pessimistisch. Deze regel wordt heden ten dage nog onderwezen.

De tweede waarheid echter blijft besloten in de kloosters. Toch is zij van dezelfde schrijver en volgt zij onmiddellijk achter het gegeven citaat. Deze schrijver vervolgt:

De demonen echter zijn geesten, die door het eenzijdig streven van de mens werden verstoten uit de volledige evenwichtigheid van hun bestaan. De demon doet de mens niet lijden, omdat hij het lijden liefheeft, of de mens haat, maar omdat hij dóór dit lijden zijn eigen positie en plaats wil terugvinden, die eens voor hem geluk heeft betekend.

Hier wordt dus een stelling naar voren gebracht, die al evenzeer de aandacht waard is als de eerste, n.l. dat de mens door zijn onbegrip van waarheid en werkelijkheid zijn leven richt op een wijze, die vele geesten verstoort.

Wij zien al weer de gedachte van het "verbroken evenwicht" van de mens, die niet de waarheid en de werkelijkheid kan vinden, of wil vinden en zichzelf tracht op te bouwen tot het belangrijke, al-omvattende, i.p. v. zoals hij behoort te zijn, een deel te blijven van een harmonisch geheel.

Hij heeft daardoor, zegt de Tibetaan, de geestenwereld uit haar evenwicht gebracht; hij heeft de vrede daar verstoord. Degenen, die de vrede trachten terug te vinden, zijn de demonen der mensheid; geesten des kwaads voor de mens, maar geesten, die in zichzelf slechts het goede zoeken.

Ik geloof, dat wij dit ook mogen aannemen. Een duivel, die alleen het kwade wil, dus zonder doel, zou binnen de Goddelijke Scheping een vloek betekenen, een ontkenning van de Goddelijke Liefde.

Maar een geest, die door de mens en zijn streven verstoord werd en in een waanwereld is gaan leven, evenals de mens in een wereld van waan leeft, die zal - juist doordat hij in een waan leeft -, kunnen werken op de wereld der mensen, demonisch en vernietigend zijn en toch in zichzelf het goede, het Goddelijke zoeken.

De Chinese wijsgeren voegen daar een beschouwing aan toe, die juist met het voorgaande opmerkelijk mag heten:

Er is een lijn van gedrag, die de mens verzekert van absolute vrede, van alle gaven, die het leven slechts geven kan. Dit ligt in woord en gebaar en gedachte, in de eerbied voor de voorouders en in het begrijpen van verschil in stand en rang. Want alles heeft zijn plaats en alles moet zich op die plaats weten te handhaven; noch voorwaarts strevende, noch teruggaande. Wie echter weet, wat zijn plaats is? Wij kennen onszelf niet en weten niet, welke plaats ons door de grote krachten is geweest binnen het leven, binnen de werkelijkheid. Zo blijft ons slechts de wetten van het gedrag, de grote macht van Tao in ons eigen leven werkzaam te maken en volgens de volmaakte regels onszelven te brengen tot een volmaaktheid op de plaats, die wij thans bekleden. Dan zal niemand ons kunnen deren en zullen wij door de evenwichtigheid van ons eigen gedrag komen op de plaats, waar wij behoren. Een plaats, die ons vreugde, eer en roem geeft en die voor ons lijden, leed en dood uitblust.

Het is opvallen, dat de Chinees, die hier uitgaat van het standpunt, dat het gedrag van de mens meer bepalend is voor zijn welzijn dan wat dan ook. Hij zegt:

Er is slechts één methode, één weg: leef naar de plaats, de rang, de stand, die je gekregen hebt in het bestaan. Leef zo volledig mogelijk. Houdt alle regelen van het "goed-mens-zijn" aan. Dan behoef je niet te streven. Want dan zul je, juist door de wijze, waarop je in jezelf de eeuwige wetten uit, komen op de plaats, waar je behoort. Ben je daar eenmaal gekomen, dan ben je in evenwicht, dan ben je onmiddellijk gereleerd met het Goddelijke en zul je door deze relatie onkwetsbaar zijn. Er zal niets meer zijn, dat je kan deren, dat je kan vernietigen.

Als wij dan al deze dingen zien, dan vragen wij ons wel eens af, waarom sommigen van de grootste leraren der mensheid hebben geleden.

Ik geloof, dat wij om dit te verklaren een paar woorden moeten citeren van de Meester aller Meesters, Die gestorven is op Calvarie.

Ziet, de Zoon des Mensen is het lijden overgeleverd.

En bitter is de last, die Ik moet dragen. Maar Ik kan de mensheid niet brengen tot een bewustzijn, Ik kan de wereld niet verzoenen met de Vader, wanneer Ik niet lijd voor deze mensheid.

Jezus denkt op Zijn wijze haast gelijk aan de voorgaande denkers. Hij zegt:

Er is een verplaatsing nodig van bewustzijn, van realisatie in de mens. Wanneer Ik het lijden tracht te dragen voor de mensheid, d.w.z. wanneer Ik door Mijn lijden een plaats bereik, volledig evenwichtig, waarin Ik a.h.w. verheerlijkt ben, dan heb Ik de mensheid bewezen, dat lijden een middel is en niet een last. Dat het dragen van de onaangenaamheden des levens een taak is tot een groot en goed doel. Niet slechts iets, dat je moet ontvluchten, wanneer je slechts kunt.

Deze gedachten over het lijden vormen dan de kern van hetgeen wij in de komende weken met elkaar gaan zoeken. Harmonie en Vrede. De innerlijke rust, die ons in staat stelt niet slechts het leven te dragen en te aanvaarden, maar in dat leven - geestelijk zowel als stoffelijk - een juiste plaats te vinden en een juiste taak, opdat wij in harmonie met God een bewustzijn bereiken, dat ons ontslaat van de noodzaak verder te strijden en te worstelen in een wereld van schijn, opdat wij in de werkelijkheid binnengaan.

Mijne vrienden, er zijn hierover zeer vele zienswijzen mogelijk. Ik wil U thans echter een spreker laten horen, die in zijn leven zeer veel heeft geleden en die daarom met meer recht dan één onzer misschien wel kan spreken over het lijden en wat het betekent.

Ik zal U zijn naam niet noemen. De naam is te bekend en zal vaak de plaats innemen van de belangstelling voor hetgeen besproken wordt, zoals soms de handtekening van de schilder belangrijker is, dan het schilderij, dat hij vervaardigt.

Ik hoop, dat U goed zult willen toehoren, want deze vriend zou voor ons, indien wij de éénheid kunnen handhaven, die nu ook reeds bestaat, de inleiding kunnen zijn voor een gehele reeks van sprekers, die niet slechts aan U, maar ook aan ons in onze sferen, nog veel te leren hebben en die ons misschien de juiste plaats te midden van het cosmisch bestel kunnen wijzen.

Ik geef U thans deze spreker en zal zelve niet terugkeren, waar ik meen, dat het voorgaande ook mijn zienswijze en denkwijze voldoende duidelijk heeft gemaakt.

Ik wens U een prettige Zondag.

Goeden morgen, vrienden,

Te spreken over het lijden wil zeggen: spreken over het leven. Het gehele leven is opgebouwd uit een zware last van lijden, soms een ogenblik verlicht door een flits van vreugde en ontspanning. Het lijden echter wordt - en dit heb ik aan den liive ondervonden - geboren uit onze zucht tot bezit.

Wij denken, dat de wereld ons recht is. Wij menen, dat de zon verplicht is voor ons te schijnen. Wij menen, dat de stoffelijke goederen der wereld, zowel als de lichtende krachten der sferen, bestaan voor ons. Wij zien hierin een eigendom, dat onvervreemdbaar het onze moet zijn. Elk ogenblik, dat niet aan onze wensen tegemoet komt, lijkt ons een vervloeking, lijkt het ons een ontvreemding van hetgeen ons behoort.

Mijn ervaring heeft mij geleerd, dat dit beeld van de wereld een vals beeld is. De wereld is een toestand van bewustwording. Het lichaam, dat wij het onze noemen, behoort in werkelijkheid aan de ontwikkeling der materie, die een andere cyclus doormaakt dan onze geest, die - naar ons persoonlijk denken - het bewustzijn in levende stof betekent. Wij denken niet aan het feit, dat al, wat wij beleven, alle ervaringen, die wij opdoen, een geschenk is, dat aan de geest wordt gegeven; een geschenk van de materie, een geschenk door de eenheid des zijns uiteindelijk aan ons gebracht.

Hier begint het grote probleem van het lijden. Wij kunnen de waarheid niet zien, of wij weigeren de waarheid te zien. Lang duurt het, voordat de schellen van de ogen vallen en men bewust schouwen naar de werkelijkheid van eigen innerlijk, de werkelijke kracht van leven en ziel zich kan onttrekken aan de valse, wrede voorstelling, die in ons leeft.

Toch brengt het lijden ons veel, want wij menen meesters te zijn. Wij, kleine, onmachtige dwaallichten van de geest, wij, minuscule lichtstralen van de Goddelijke zon, menen zelfstandig te zijn. Wij menen, dat wij een taak te volvoeren hebben en dat het ons leven is, dat belangrijk is. Wij zijn zo onbelangrijk.

Het lijden neemt ons keer op keer al hetgene weg, waaruit wij ons leven hebben opgebouwd. Wanneer dat lijden ons uiteindelijk heeft gemaakt tot wezens, die rauw en gemarteld, afscheid nemen van de wereld, zoals ik eens onder de zegenende zangen van mensen, die dachten God te dienen, gestorven ben, geketend aan een paal, verteerd door vuur en vlam.

Zij wisten het niet, maar het lijden, dat zij mij aandeden, was van geen belang meer, want ik had al een éénheid gevonden, die verder gaat dan deze pijn, dan dit lijden. Ik had reeds de dood ervaren en het raadsel ontsluitend, terwijl ik nog leefde. Maar voor zichzelf hebben zij, toen zij zij gedood hebben, zoals zij zovelen Joodden, omdat wij niet Christenen wilden zijn in hun zin, zichzelf lijden gegeven. Zij hebben de leer van offerende liefde gedood en in plaats daarvoor een vormenwereld geschapen, die ook henzelf geen vrede geeft en hen geen rust laat.

Ik weet, wat lijden is. Ik kan U zeggen: Lijden is een koninklijke weg tot het lichte rijk, waarin wij, juist omdat wij naakt en rauw en gemarteld daar zijn, zonder enig bezit, zonder enig besef, het ons een waarheid doet zien, die anders verborgen zou blijven.

Wanneer een geest bewust is, zal zij niet lijden. Ook niet in de stof, of in welke sfeer dan ook. Want de bewuste geest weet, dat zij één is met een kracht, die alles herschept volgens de wetten der volmaaktheid. Voor haar bestaat er geen ondergang.

De geest echter, die dit niet weet, ziet de waarheid verhuuld door duizenden sluiers van begeerte, van bezit, van waan. Eerst, wanneer deze verwijderd zijn, zal de geest zichzelf kunnen worden.

Het lijden is een waan der mensen. Maar het is goed, dat God die waan heeft toegestaan, want eerst daardoor kunnen wij terugkeren tot dat, wat wij waren. Juist daardoor kunnen wij ons bewust worden van de werkelijkheid, die in ons leeft.

Men heeft mij soms een meester genoemd in de leer van cijferen en Kabbala. Wel, laat ik U zeggen: het lijden is de factor, die vermenigvuldigt in de drieheid. Want uit de drie, die het schepend vermogen zijn, werd het dier geboren, de zes, - door het lijden. Uit de zes van het dier wordt de negen van de opperpriester geboren, - door het lijden. En de opperpriester, die het lijden aanvaardt, keert daarmee terug tot de éénheid, die is drie en toch één. Eén in haar scheppende kracht, twee in haar bewustzijnsuiting en drie in haar omvaming van al het bestaande.

Zo is de oude wijsheid in staat om het lijden te beschrijven en vast te leggen als de grootste waarheid. Lijden is de fout, die zichzelf corrigerende, de waarde van het wezen verhoogt en terugbrengt tot het oude peil.

Nadat ik gestorven ben, heb ik gesproken met degenen, die de Christenen de Zoon Gods noemen.

Toen ik Hem zeide, dat ik dankbaar was voor het lijden en dat het zwaar was geweest te lijden, zeide Hij mij: "Broeder, de mensheid weet niet, waarom. Wij hebben geleden en wisten wél waarom. Daarom is ons lijden als de dauw, die valt op een verschroeid veld, want uit ons lijden zal een bewustzijn geboren worden, dat de mensheid doet keren van angst en haat en hij zal leren om het lijden te aanvaarden als een voorbijgaande fase der bewustwording. Wanneer de mens dit lijden aanvaardt, wordt het geblust in korte tijd en zij zullen wandelen met ons in het Licht!"

Ik weet, dat dit waar is. Nog kan ik niet al deze dingen in mijzelf maken tot een werkelijkheid. Nog ben ik niet in staat om te zeggen: "Ik wil uit mijn waarheid terugkeren tot deze mensen en lijden voor hen, opdat mijn waarheid en werkelijkheid de hunne moge worden". Maar het wezen van het lijden begrijp ik.

Ongetwijfeld zal men mij eens het lijden geven. Niet als een last om te dragen, maar als een kostbare beker, waaruit men de verdorste zielen der mensheid laven kan.

Het lijden is Goddelijke Liefde, wanneer men haar begrijpt. Lijden is slechts pijn, angst en nood, wanneer men in zich de Goddelijke Liefde nog niet kan aanvaarden.

Goeden morgen.

-o-o-o-o-o-o-

Op de VERSLAGEN VAN ELKE CURSUS kan men zich abonneren door vooruitbetaling van f 1,- per exemplaar aan de O.D.V.penningmeesteresse:

Mevrouw H. Sandberg - Post ,
de Ruyterstraat 80, den Haag,
Postrekening: 135979

Het abonnementsexemplaar wordt U dan terstond bij verschijnen toegezonden.

-o-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,

Nu de zaak weer zo'n klein beetje besloten is, geloof ik, dat wij ons wel weer een klein reisje kunnen permitteren. Nu heb ik voor vandaag een trip uitgeschreven - natuurlijk weer met de geestelijke autobus - naar een oord, dat U misschien gelijktijdig griezelig en vreemd zult vinden. Aan de andere kant willen wij ook proberen te zien, wat er in de sferen gebeurt rond die plaats.

Ik zal zo vrij zijn om de reisleiders-maniëren een klein beetje te wijzigen. Wij zijn van plan met deze rubriek een klein, klein beetje in een hogere stijl terecht te komen, als wij de kans krijgen.

Ik stel U dus voor met mij een bezoek te brengen aan de dodentorens van de Parsi. Het zijn gebouwen, die van buiten af torens lijken, omgeven door grote muren. Als deze muren opengaan, zien wij daar een groot aantal terrassen; terrassen, waarop een groot gedeelte van het vlak een soort rooster ligt. Hout; heel vaak ook ijzer. Daarop liggen lichamen gewoon in de zon te ontbinden. Daar rond omheen aasgieren.

Nu gaan wij dit eerst eventjes bekijken van de menselijke kant. Laat U zich vooral niet afschrikken, als het een beetje griezelig lijkt. Ik zal U dadelijk vertellen, wat het werkelijk betekent.

Ik zal verschillende gevallen aanhalen straks.

Er is een mens gestorven. Dat is een gewoon iets, want alle mensen sterven. Maar deze mens bestaat nu plotseling i.p.v. uit levende spieren, vol van gedachten en dadendrang; uit een bundeltje stof, dat zo dadelijk zich zal gaan ontbinden. Voor de Perzen zijn de elementen heilig. Je kunt moeilijk, zo zeggen zij, de aarde gaan verontreinigen door een lichaam er in te leggen. Het zou ook niet eerlijk zijn om het vuur te gebruiken, het reine en zuivere vuur, om daardoor al die ontbindingsproducten nu eventjes weg te nemen.

Daarom wordt dan, nadat de rouwklacht is gesproken, verschillende families zijn uitgesproken, overpeinzingen zijn gehouden enz. het lichaam in een plechtige stoet gedragen tot bij deze grote muren. De zware deuren worden door een wacht opengemaakt en de plechtigheid is afgelopen. Want wanneer wij zien, dat de dragers verder gaan, dan wordt het lichaam daar met een zekere onverschilligheid neergegooid op één van die roosters op een terras. Zij kijken nog even, of het goed ligt en de gieren zitten al klaar om deze nieuwe prooi te verteren. De deur valt dicht en de rouwdragende familie keert naar huis toe.

De gieren vallen aan op het lichaam. Eerst zoeken zij de zachte delen, dan scheuren zij lappen vlees weg. En - verza'igd - laten zij de rest liggen voor ontbinding. Er hangt een zoetelijke, walge-lijke geur in die torens. Het is een oord van ontbinding en verschrikking. Vaak zie je botten met half verteerd vlees er aan nog onder de roosters liggen op grote stapels. Het is er schrikwekkend. De zon blakert neer, haast zonder enige schaduw en ik zal zo vrij zijn, hetgeen er nog verder te zien is, U een klein beetje te besparen. Het is niet smakelijk en niet prettig.

Een Westerling zal zich onwillekeurig gaan afvragen: Ja, wat is dat dan voor een methode? Zo maar je dierbare openlijk neer te leggen op een rooster, alsof zij een stuk aas zijn, te laten ontbinden, te laten verscheuren door de roofvogels enz. U moet U dan ook de moeite getroosten U eerst eventjes over te schakelen in een andere sfeer, van waaruit dit alles er een klein beetje anders uitziet.

Nu heeft U zoeven die begrafenis gezien. Als U goed kijkt, dan ziet U iemand, die precies lijkt op het lichaam, dat reeds aangevallen wordt daar bij staan. Het is voor deze geest niet prettig.

Het is een ogenblik van verschrikking. Maar als U verder ziet, ziet U rond hem heen al verscheidene andere geesten. Die proberen hem zover te brengen, dat hij - het is een man - zich realiseert, dat hij nog leeft.

Nu moet U eens opletten. Wij zullen het gedachtenbeeld van deze man even volgen en gaan beschrijven.

Somber; een lichaam, dat daar ligt, eenzaam en verlaten. Al de familieleden zijn weer heengegaan; het is somber. Het is droevig. Je weet niet meer, waarheen. Daar komen de vogels. Zij pikken naar je ogen, zij pikken naar je lever. Wrede bekken scheuren aan het vlees. Je voelt het overal. Het is verschrikkelijk.

Dan ineens, krijg je de idee: er is iemand. Je kijkt om. Je ziet de anderen. Je ziet weer terug naar die wrede omgeving. Je vraagt je af: wat is er nu eigenlijk gaande?

Dan hoor je ineens een stem. Dan wordt hem het één en ander verteld. Hij realiseert zich nu plotseling, dat hij dood is. Dood, ja, maar dan is het lichaam niet meer van hem.

Terwijl hij nog naar die toren kijkt, terwijl hij nog kijkt naar dat schouwspel, dat hem zoeven nog zo'n pijn heeft gedaan, lijkt het net, of het mistig wordt.

Zoeven nog een zongeblikerde steenhoop, waarop zijn lichaam in ontbinding lag, daar schijnt nu een weide teliggen. Wat zoeven nog grauwe muren waren, wordt tot een woud. De roofvogels van zoeven, zijn nu dieren geworden, die glorieus, kleurevol, een ware lust voor de ogen, heen en weer flitsen. Over die weide wandelt hij met mensen in witte gewaden naar een tempel, die ergens in de verte omhoog rijst.

De hele wereld is veranderd, hij haalt bevrijd adem. Hij denkt na over zijn leven. Hij denkt na over de mensen, die hij achter zich gelaten heeft. Hij ziet ze als vage beelden. soms een ogenblik doorschemeren in deze tuin van lust, van verrukking, van vrede.

Het is een eigenaardige tuin en dat is te begrijpen, want de geartheid van deze mensen komt hierin tot uiting. Voor de tempel staan levende wachters, gedrochtelijk, zware slagstanden dreigend naar voren. Een ogenblik lijkt het, of die mens wil vluchten. Het zijn demonen.

Maar neen, geleid door de anderen schrijdt hij de wijde trappen op, trappen, die ontelbaar hoog schijnen. Het lijkt wel, of zij ten hemel voeren haast. Naarmate hij verder schrijdt en voorbijgaat aan meerdere dreigende demonen en machten, lijkt het, of hijzelf lichter wordt, of de sombere kleuren van zijn gewaad langzaam gaat schemeren; totdat - ziek ik het goed? - een schemerend geel wordt met groenige glimpen er in en een gordel, die wel geborduurd lijkt uit wit licht en gouden zonnestralen.

De mens werd zich bewust hiervan en alle hatelijkheid, alle verderf, is plotseling vergeten. Wat daar beneden ligt, dat is een soort asvaalt. Meer niet. Je kijkt niet naar wat je weggeworpen hebt, wanneer de wereld nieuw en mooi is.

Dadelijk zal die mens misschien terugkeren vanuit die zonnige sfeer en trachten troost te brengen aan degenen, die hij heeft achter gelaten. Hij zal trachten leiding te geven aan de kinderen, die nu moeten opgroeien zonder vader. Maar op dit moment is er vrede. Die vrede zal hem blijven, altijd.

Zo is het akelige schouwspel van de dood veranderd in iets, dat wonderbaarlijk schoon is.

Nu wil ik U voorstellen, nu wij in deze sfeer zijn, aan iemand, die regelmatig hier.....eigenlijk geleider speelt. Ik kan het niet anders noemen, een soort gids. Wij zullen hem even aanspreken.

Waarde vriend, zoudt U ons willen vertellen van Uw ervaringen hier, waar dit - als ik het goed begrepen heb - tot Uw vaste werkveld behoort?

Ik zal het maar even vertalen, want U verstaat hem toch niet.

Wel, het is soms een droevige en zware, maar heel vaak een vreugdevolle taak ook. Wat voor de mensen op de wereld soms een verschrikking lijkt, iets vol van somberheid, is voor ons eigenlijk de poort naar deze wereld, die zoveel mooier is dan alles, wat daar beneden ligt. Er zijn vele gevallen bij, die soms wat tragisch aandoen. Maar komt U even mee.

Nu, wij zullen natuurlijk meegaan, als hij ons uitnodigt. Hij is onze gastheer. Dan zullen wij maar rustig afwachten, wat hij ons allemaal wil laten zien. Het is misschien wel een museum van zielen, waar wij hier naar binnen gaan. Wij gaan hier een ha in, ja.....U heeft gelijk; het lijkt een klein beetje op de Taj Mahal.

Het lijkt op een grote grafkoepel, een soort graftempel, vol van schoonheid met spiegelmeren er om heen.

Maar U moet niet vergeten: wij zien hier ook in een Oosters Zomerland. Een Zomerland, waarin het Oosten a.h.w. zichzelf eerst terugvindt, een plaats moet vinden, eer het verder gaat. Een mens moet niet zo ineens in een vreemde omgeving komen. Men moet eerst een klein beetje bewustzijn krijgen.

Ja, onze gids wenkt ons. Kijk, ziet U dat? Het lijkt wel marmer. Het zijn delen van zijn ervaring, die heeft hij hier schijnbaar neergeschreven. Als U goed kijkt, komt er een beeld op. Hij reduceert ons hier dus zijn gedachten. Ik zal het maar even omschrijven, zodat U goed weet, wat het betekent.

U ziet daar weer een grafstoet aankomen. Het is een oude vrouw, die daar begraven wordt. Het wordt daar neergegoid enz. Enfin, dat heeft U straks allemaal ook gezien. Even kijken.....Juist. Ziet U, zij wil terug. Zij heeft het idee, dat zij niet door die deur kan. In ware razernij probeert zij er doorheen te komen. Het gaat niet, Nu voelt zij ineens de pijn van de gieren, die haar aanvallen. Ziet U, er rond omheen staan verschillende al klaar..... ja, daar is onze gastheer ook. Hij laat ons dus zien, dat hij er zelf ook bij aanwezig was. Zij zouden haar heel graag mee willen nemen.

Ja, neemt U mij niet kwalijk, waarde vriend, maar is dat nu niet erg tragisch en erg pijnlijk? O juist ja. Het is te begrijpen. Die vrouw is altijd erg gierig en erg heerszuchtig geweest, Zij heeft altijd de hele familie getyranniseerd.

Onze vriend zegt zo spottenderwijs, dat waarschijnlijk haar begrafenismaal een vreugdefeest is voor alle aanwezigen.

Het is op zichzelf wel tragisch. Maar.....ziet U ze dan niet?

Ja, deze vrouw kan het eigenlijk niet begrijpen. Zij wil niet dood zijn. Daarom heeft zij al die pijn.

Hoe lang duurt dat nu ongeveer? Zo drie, vier dagen? Dat is lang. Voor zo'n vrouw is dat natuurlijk een eeuw in de hel.

Maar ik geef onze vriend nu volkomen gelijk, als hij ons verklaart nu, dat zij juist hierdoor, door de snelle vernietiging van het lichaam gedwongen zal worden om te kijken naar andere sferen, naar andere geesten. Zij kan niet meer terug; zij zal zich moeten realiseren, dat het afgelopen is met haar gezag. Dat zij op het ogenblik niet meer de oude moeder is, die heerst, maar dat zij integendeel is geworden een heel nederige, arme ziel, die heel erg blij moet zijn met elk straaltje licht, dat zij krijgt.

Hoe lang heeft dat geval geduurd? Zo ja.....dat heeft alles bij elkaar geduurd volgens menselijke tijd ongeveer veertig dagen. Veertig dagen voordat deze geest er eindelijk toe kwam om het feit te accepteren, dat zij dood was. Dat is in de tijd van een geest soms veel minder, maar vaak onnoemelijk veel meer.

Maar als deze vrouw nu eens begraven was geweest, wat zou er dan gebeurd zijn? Ja, zegt hij: Het duurt dan bijna zeven jaar, omdat alles dan wordt opgenomen in de omgeving, het blijft allemaal zo'n beetje bij elkaar. Het vernietigingsproces duurt wel zeven jaar, voordat het afgelopen is. Dan kun je daar achteraan nog een periode krijgen van soms wel honderd jaar, eer de realisatie komt van de dood. Dus U vindt deze wijze te prefereren?

Ja, van Uw standpunt kan ik het helemaal met U eens zijn. Hij vindt het hier dan nog iets prettiger, iets aangenamer.

Hij zegt: Kijk, de pijn, het lijden, de wanhoop, zijn natuurlijk in die eerste vier dagen vooral veel en veel groter dan onder andere omstandigheden. Maar daar staat ook tegenover, dat na een korte periode een aanvaarding van de dood moet komen en dat vandaar uit dus onze pogingen om zo iemand te redden en te helpen, veel sneller kunnen beginnen.

En is het nog gelukt?

Ja, het is inderdaad gelukt. Maar dat heeft, - zoals reeds gezegd is -, ruim veertig dagen geduurd, voordat deze vrouw wilde volgen.

En wat voor een land heeft zij toen gezien? Kunt U dat soms ook nog vertellen? Heeft zij die wereld gezien, zoals die hier was?

O ja, hij laat het ons zien op die marmerachtige plaat. Daarmee maakt hij het ons makkelijk om het waar te nemen. Wij zien hoe langzaam die toren wegwaast in een soort mist. In die mist ziet U een donkere kolom. Het doet een beetje denken aan een bos, aan een heel zware nevel. Daarin zien wij deze figuur vaag als een heel donkere schim.

Wat is er nu verder met haar gebeurd? Blijft zij nu een tijd in dat land? Hè, dat is leuk, nu moet U eens goed opletten. Er worden haar allerhande beelden getoond. Zij moet de mensen gaan helpen. Zij moet zichzelf gaan verloochenen.

Zijn dit werkelijk figuren? Neen, dit zijn eigenlijk beelden, waarin haar fouten worden geprojecteerd.

Heeft dat ook nog lang geduurd? O, nu is het proces bijna afgelopen.

Wat komt er dan? Juist, dus als deze vrouw dit heeft doorgemaakt, zij eindelijk heeft geleerd in dit nevelachtige, schaduwachtige gebied, dat voor haar natuurlijk ook weer een grote verschrikking kan inhouden, anderen bij te staan en te helpen en zichzelf te verloochenen, dan gaat zij nog eens haar eigen leven recapitulieren. Dan gaat zij alles nog eens ervaren, wat zij ervaren heeft.

In deze toestand? Ja. Heeft U geen ander geval, dat een klein beetje optimistischer is?

Er is hier een geval. Daar is hij, zegt hij. Eigenlijk niet bij nodig, maar hij gaat er naar toe om een vriend welkom te heten. Dat ligt hier een eindje vandaan. U weet, daarnet waren er toch vier torens bij elkaar. Wij gaan nu naar een andere stad toe. Wij gaan met hem mee. Dat kunnen wij nu makkelijk doen.

Daar wordt nu iemand begraven, die een verlichte geest is. Nu willen wij toch wel even zien, wat zich daar afspeelt.

Ja, wij zien een hele hoop priestergewaden erbij. Deze nieuwe vriend is dus een geleerde van hoge rang, van hogere kaste zou ik misschien moeten zeggen en hij wordt hier ten grave gedragen door al degenen, die met hem het feest van zijn bevrijding vieren. Was dit eigenlijk wel een....Ah zo, deze mens was dus geestelijk al ver boven de beschouwing der Parsen uit, maar houdt aan de oude gebruiken vast, ook met zijn begrafenis, omdat hij vindt, dat je niet de onwetende in de war moet brengen door wetten en gebruiken te verloochenen, die voor hen nog belangrijk en van kracht kunnen zijn.

Kijk, onze gids van zoeven, onze gastheer, gaat er al heen. Een mooie figuur is dat. Dat lichtende. Ziet U dat? Het is levend zilver, het gewaad, dat hij aan heeft. Ja, nu moet U eens kijken.

Er komen heel wat hogere geesten ook bij. Het is een kleurenspeel van de fijnste, lichtste tinten. Alles goud en zilver met een bijschemering, lichtend, pasteltinten, als een bijschaduw van andere kleuren. Het maakt sprakeloos. Ik wed, dat U zelden zo iets moois gezien zult kunnen hebben. Ja, nu zullen wij eventjes nog zien, wat er gedacht, wat er gesproken wordt. Ja, hij is blij, dat zijn taak is volbracht. Hij is eigenlijk erg ontsteld, dat hij zo welkom wordt geheten door al die groteren. Hij wordt omhelsd, hij wordt omarmd, zij willen hem meenemen. Neen, zegt hij. hij wil nog wat wachten. Waarom?

Hè, dat is leuk, dat vind ik werkelijk aardig. Weet U, wat hij nu zegt? Dat lichaam heeft mij zo'n last bezorgd mijn levenlang wegens rheumatische aandoeningen, dat ik er heel zeker van moet zijn, dat het op aarde niet blijft voortbestaan.

Dat is heus een aardige zin voor humor, die hij heeft.

Ziet U ook, de anderen lachen ven. Ziet U, hoe eigengarbig hij aangekleed is eigenlijk? Het is wit, een soort van gevouwen broek. Zijn gewaad verandert. Hij kijkt even onze kant uit. Onze gastheer komt op ons af, de anderen gaan naar binnen. U ziet daar die brede trappen met daarboven dat licht. Beneden zien wij de mensen in witte gewaden heen gaan. Dat zijn zijn leerlingen. Zij gaan vrolijk terug. Het is net, alsof zij weten, of dat zij begrepen, dat hij met hen in contact blijft.

Zij accepteren de werkelijkheid. Wanneer wij goed kijken, lijkt het net, of zij iets van dat licht met zich dragen, dat wij zoeven daarboven gezien hebben.

Dit zijn de dingen, die de Westerlingen niet zo goed begrijpen.

Onze gids vertelt ons op het ogenblik, dat deze lichte geest door zijn vrienden naar een plaats is gebracht, waar hij al zijn problemen, ja, zijn hele leven hernieuwd kan beschouwen.

Daarna zal hij terugkeren tot zijn leerlingen en met hen blijven, totdat ook zij met hem binnen kunnen gaan in die hoge heilige hal, waarin wij dit witte licht zagen.

Onze gids wenkt. Wij zullen nog even meegaan, eer wij een einde maken aan dit korte uitstapje. Dan wijs ik U op die brede gangen, waarop wij die ene mens naar boven hebben zien gaan. Wij willen nog even gaan zien, wat er daar gaande is?

Hè, ziet U dat portaaltje, waar wij nu binnenkomen? Het is hier aangenaam, schemerig en koel. Niet, dat wij buiten last hadden van de warme zon, maar het hier net als op een middag, wanneer de zon brandt en je zelf in de schaduw ligt te sluimeren. Er ligt iemand op een rustbank - in zijn vorm doet het ook denken aan een baleh-baleh - en daarop ligt een mens te rusten. Hij ligt op het ogenblik zijn leven na te gaan. Hij zal zo dadelijk ontwaken en daarom zegt onze vriend, dat het wel erg interessant is, wanneer wij hier een ogenblik blijven.

Nu moet U opletten. Ziet U dat? Dat gewaad begint op het ogenblik te veranderen. Zo net was het lichtend met allerhand kleurschemeringen. Nu wordt het heel licht rose. Het straalt licht uit.

Juist, dit licht geeft aan, dat deze mens nu de zin van zijn leven heeft gerealiseerd. Wat hij zal gaan doen, dat is trachten om de liefde, die hij in zijn leven heeft ervaren, terug te geven aan de mensen. Hij heeft zich dan ook voorgenomen om als geest regelmatig terug te keren naar zijn kinderen, zijn vrienden en bekenden, maar bovendien een taak te aanvaarden. Hij krijgt dan meteen een eerste opdracht. Hij blijft dus niet al te lang in dit schemerige vertrek a.h.w. mediteren. Hij gaat nu naar buiten, de zonnige wereld in. Wat gaat hij nu doen?

Ongeveer over een uur of tien - ja, daar kunnen wij natuurlijk niet op wachten - dan zal deze mens naar beneden gaan en de vrouw, die hij als heel kleine jongen heeft gekend en die nu hier in het duister is, die zal hij gaan benaderen in zijn oude gestalte en hij zal proberen haar mee te brengen naar het licht, zodat zij ook hier in een zonnig land, het land van de Lotosvijvers - zoals hij dat noemt - tot rust kan komen en ook weer opnieuw een bestaan op aarde aanvaarden, waarin zij haar zelfzucht, haar heerszucht, haar bezit-zucht zal kunnen leren overwinnen.

Ik geloof, mijne vrienden, dat zo'n reisje, waarbij je twee sferen tegelijk ziet, zijn voordelen heeft. Wij hebben dit nu gedaan met de Parsen, omdat wij hier geconfronteerd werden met een bepaalde en pijnlijke manier van dood. Tenminste, begraven is het eigenlijk ook niet. Laten wij zeggen: opruiming. Maar wat wij hier gezien hebben, dat speelt zich toch eigenlijk overal af.

Zeker, voor de één zijn het weiden, voor de ander zijn het grasvlakten, of grote wouden. Voor sommigen zijn het meren of zomerse bergen. Ieder kent zijn eigen Zomerland en zijn eigen Paradijs.

Voor de één is het een binnengaan in een tempel, voor de ander is het wachten in een koele grot. Maar voor alle is het altijd hetzelfde.

Het proces van de dood en het sterven lijkt altijd erg pijnlijk. Het is zo iets moeilijks, zo iets zwaars. Het is vaak zo lastig om afscheid te nemen van je lichaam. Maar wanneer je weet, hoeveel dienende en helpende geesten, soms zo groot en zo lichtend, er altijd om je heen zijn; als je weet, dat zij je zullen helpen, niet alleen tot deze vreugdige nieuwe wereld, maar ook om jezelf in die wereld te vinden en een taak te aanvaarden, dan geloof ik, dat wij voor de dood niet bang behoeven te zijn.

Als wij dan op ons kleine uitstapje dat geleerd hebben, nog weer eens een keer opnieuw, dan geloof ik, dat het niet helemaal nutteloos is geweest.

Per slote van rekening, er zijn heel veel sferen, waar wij nog eens een keer naar toe moeten. Er zijn heel veel verschillende oorden in wereld sfeer, die onze belangstelling waard zijn. Maar voor de emsn beginnen de sferen altijd met de dood. Als een waardig reisleader meende ik U dit beginpunt, dit vierlandenpunt der eeuwigheid a.h.w. niet te mogen onthouden.

Want hier, op het moment, dat de mens sterft, grenzen vele werelden aan elkaar. Werelden van nevel en duisternis en van een wonderlijk levend licht; werelden van stof en zorg en pijn en werelden van een volledig onbewust verder bestaan. Hier grenst alles aan elkaar. Leven en geboorte, dood en ondergang.

En van uit dat punt begint eigenlijk de werkelijkheid. Het leven op aarde is geen realiteit. Ja natuurlijk, dat kunnen wij allemaal makkelijk zeggen, maar je voelt het als een werkelijkheid. Nu goed, laten wij dan zeggen, dat het leven op aarde eigenlijk een sprookjesland is, waarin heel veel dingen gebeuren, die niet werkelijk zijn. Die alleen maar werkelijk lijken, zolang als je in dat land bent.

Wanneer je er eenmaal uitkomt, dan begint pas de werkelijkheid, met al hetgeen dat daaraan vastzit. Zoals menig een terug wil naar sprookjesland om eerst nog de boze reus te verslaan, zo gaat menig een vanuit die werkelijke wereld nog eens terug naar de aarde, om daar eerst zijn eigen strijd te winnen en niet over de grens te vluchten en later te moeten zeggen: "Ik heb mij eigenlijk laten verjagen".

Zo, mijne vrienden, hebben wij dan ons eerste uitstapje gemaakt en ga ik het woord zo dadelijk overgeven aan de laatste spreker. Maar dat doen wij toch zeker niet, zonder voor onszelf te zeggen: "Wat er ook gebeurt, wanneer ik dood ga, dan zal ik zorgen, dat ik om mij heen kijk; dan kijk ik niet naar wat er met mijn lichaam gebeurt". Want anders zoudt U soms - onze vriend zei het reeds - als je begraven wordt, zeven haar modig hebben eer je eindelijk heen bent door de ellende van een lichaam. Nu, dat lijkt mij een beetje lang. Want je hebt zoveel lichtende geester altijd om je heen, dat met een klein beetje bewustzijn een betere en meer ware wereld makkelijk gerealiseerd kan worden.

Wat dat betreft, als het nodig is, kom ik ook nog wel even kijken. En.....wie weet, sta ik met mijn autobus klaar om U Uw nieuwe wereld en gebied te laten zien eer U begint met werken.

Prettige Zondag allemaal.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,

Wij gaan thans deze bijeenkomst besluiten met het Schone Woord, Ik zou gaarne willen, dat U een onderwerp opgeeft, waarover wij dan nog even kunnen spreken, voordat wij deze bijeenkomst weer beëindigen. Wie van U heeft een onderwerp, dat hij de aandacht waardig keurt?

O P E N B A R I N G

=====

De wereld baart, maar het gebaarde verstaat niet de taal, die de wereld spreekt. Het leeft en het streeft en het zoekt, maar het kent niet de werkelijkheid. Totdat eindelijk het Wezen, Dat over de geschapen wereld schrijdt, een stem hoort, sterk, vol van klank, die hem de waarheid openbaart: Gij leeft op de wereld, opdat gij U hier wijsheid, bewustzijn vergaart, en een weg vindt naar een grotere werkelijkheid, naar eeuwigheid en kracht, opdat gij eens kunt binnengaan in wondere hemelpracht.

De mens heeft soms dat woord verstaan en grijpt naar veel, wat hij heeft gehoord, maar hangt te veel vaak aan het woord; vergeet te vaak de zin. Dan blijft de openbaring nutteloos en dwaalt de mens - als in het begin - over de wereld, zoals hij geschapen werd.

Openbaring kan nooit zijn een tonen van dingen, die buiten U liggen. Openbaring is het tonen van al hetgeen, dat in U bestaat.

De openbaring is de stem Gods, die - schijnbaar van buiten komend - U invoert in de diepste geheimen van Uw eigen wezen. Dat is de enige werkelijkheid en openbaring, die voor ons betekenis heeft. Die werkelijk ons in het leven een nieuwe kracht, een nieuwe stimulans kan geven. Wij openbaren een weinig, want wij kunnen niet spreken als de Stem, die uit het diepst van Uw wezen komt.

Dat kan niemand, behalve de Schepper. Wanneer Hij in U spreekt, en gij zoudt het omzetten in woorden, dan is het al weer niet de juiste, de ware openbaring; want het is een leven in weten, het is een begrijpen, een aanvoelen eerder, dan een verstaan van woorden en een redelijk aaneen rijgen van redenen en oorzaken.

Openbaring in de hoogste zin des woords, is de zelf-realisatie binnen het Goddelijke. Weten wie en wat je bent. Weten, hoe je in God bestaat en wat je plaats is in het totaal van het geschapene.

Weten, welke wetten je wezen regeren en wat je mogelijkheden zijn. Weten, hoe je leven moet om vervuld te worden van de Kracht, die uiteindelijk toch de kern is van alle bestaan.

Dat is openbaring. Wie het denkt te vinden in een woord, vergist zich vaak. Alleen wanneer het woord reeds leeft in U en het woord buiten U een weerklank vindt, die doorgalmt door de diepe zielen van Uw wezen, door de hallen van Uw zijn, tot de uiteindelijke tempel, waarin de Goddelijke Vlam brandt. dan kan dat woord openbaring zijn, maar het openbaart U slechts, wat in U zelve leeft.

Gij vraagt mij te spreken over openbaring. Wel, het wezen zelve baart het bewustzijn van God, maar daarvoor moet het wezen open zijn voor de Goddelijke Kracht. Het moet open zijn tegenover de wereld, tegenover de geest. Het moet het grote geheim kennen van het kruis in de bol, dat vele werelden tezamen in één middelpunt verenigt en het geheel omhul met de volmaakte vorm van de volmaakte Schepping.

Dat alles komt uit het "ik" en nooit van buiten. Daarom kan ik slechts woorden aaneenrijgen. Maar ik kan U een openbaring geven, of U zeggen, wat zij betekent. Dit kunt gij alleen diep in Uzelf vinden en beleven, indien gij luistert naar de vreemde stem, die uit de stilte in Uw wezen fluisterend U zegt: "Ziet, dit zijt gij. Kracht van Mijn Kracht, leven van Mijn leven, bewustzijn van Mijn bewustzijn. Mens, een deel van God. Een wezen, geschapen naar Mijn beeld en gelijkenis, kind mijner leden. Dit zijt gij, oneindig in onsterfelijkheid. Dit zijt gij, beperking van het Oneindige en Oneindigheid in beperking!"

Wanneer gij de stem verstaat en aanvoelt, wat zij zegt, dan zult gij Uzelve de waarheid openbare en zal uit deze openbaring voortkomen de éénheid met God en de voltooiing van Uw zijn.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Goeden middag.

-o-o-o-o-o-

Door de slechte kwaliteit van de band kon de lezing van de eerste spreker na de pauze niet woordelijk worden overgenomen.